

ФІЗИЧНА ОСВІТА І СПОРТ

УДК 796.325:725.85:352.07:061.2(477)

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20731793>

Організаційні умови взаємодії органів місцевого самоврядування та федерацій у розбудові інфраструктури пляжного волейболу

Пересада Роман Володимирович,

аспірант кафедри менеджменту і економіки спорту

<https://orcid.org/0009-0000-6281-5414>

Мічуда Юрій Петрович,

доктор наук з фізичного виховання та спорту, професор кафедри
менеджменту і економіки спорту

<https://orcid.org/0009-0001-8404-8612>

Національний університет фізичного виховання і спорту України,
Україна, 03150, м. Київ, вул. Фізкультури, 1

Прийнято: 19.05.2026 | Опубліковано: 30.05.2026

***Анотація.** Актуальність статті зумовлена потребою територіальних громад у впорядкуванні роботи зі спортивними об'єктами, які можуть використовуватися для занять пляжним волейболом, рекреаційної активності та проведення змагань. У практиці місцевого спортивного розвитку наявність майданчиків або обладнання не завжди супроводжується належною організацією доступу, кадровим забезпеченням, методичною підтримкою та включенням цієї діяльності до календаря спортивних подій.*

Мета статті - розкрити організаційні засади співпраці органів місцевого самоврядування і спортивних федерацій у процесі розвитку інфраструктури пляжного волейболу на рівні територіальної громади.

Методи. У дослідженні використано аналіз наукових джерел, узагальнення, систематизацію та структурно-логічне групування матеріалу. Такий підхід дав змогу зіставити наукові положення щодо місцевого спортивного управління, спортивної інфраструктури, масового спорту та спортивно-методичного забезпечення пляжного волейболу.

Результати. Уточнено зміст інфраструктури пляжного волейболу як сукупності матеріальних, управлінських, кадрових, комунікаційних і спортивно-методичних компонентів. Визначено функції суб'єктів, залучених до її розвитку, зокрема органів місцевого самоврядування, спортивних федерацій, клубів, тренерів, закладів освіти та громадських організацій. Обґрунтовано організаційні умови співпраці, до яких належать програмне закріплення напряму, розподіл відповідальності, кадровий супровід, методична участь федерацій, відкриті правила доступу, календар занять і змагань, комунікація з жителями громади та попереднє оцінювання результативності.

Висновки. Запропонований підхід дає змогу розглядати інфраструктуру пляжного волейболу не лише як матеріальний ресурс, а як організоване середовище, ефективність якого залежить від узгоджених дій місцевої влади та спортивних федерацій. Практичне значення результатів полягає у можливості їх використання для попереднього управлінського аналізу інфраструктурної роботи в громаді.

Ключові слова: пляжний волейбол, спортивне середовище, фізкультурно-спортивні послуги, територіальна громада, муніципальне управління спортом, кадровий супровід, спортивно-методичне забезпечення, змагальна діяльність, доступність занять.

Organizational conditions for interaction between local self-government bodies and federations in the development of beach volleyball infrastructure

Peresada Roman

PhD student, Department of Management and Sports Economics

<https://orcid.org/0009-0000-6281-5414>

Michuda Yurii

Doctor of Sciences in Physical Education and Sport, Professor, Department of
Management and Sports Economics

<https://orcid.org/0009-0001-8404-8612>

National University of Physical Education and Sport of Ukraine,
3 Fizkultury St, Kyiv, 03150, Ukraine,

***Abstract.** The relevance of the article is determined by the need of territorial communities to organize the use of sports facilities that can serve beach volleyball activities, recreational participation, and competitions. In local sport development practice, the availability of courts or equipment is not always accompanied by proper access regulation, personnel support, methodological assistance, and inclusion of activities in the calendar of sporting events.*

***Objective.** The objective of the article is to reveal the organizational principles of cooperation between local self-government bodies and sports federations in the development of beach volleyball infrastructure at the level of a territorial community.*

***Methods.** The study used analysis of scientific sources, generalization, systematization, and structural-logical grouping of material. This approach made it possible to compare scientific provisions related to local sport governance, sports infrastructure, mass sport, and sports-methodological support for beach volleyball.*

Results. *The content of beach volleyball infrastructure was clarified as a combination of material, managerial, personnel, communication, and sports-methodological components. The functions of the stakeholders involved in its development were identified, including local self-government bodies, sports federations, clubs, coaches, educational institutions, and public organizations. The organizational conditions of cooperation were substantiated, including programme support, distribution of responsibility, personnel provision, methodological participation of federations, open access rules, a calendar of training sessions and competitions, communication with community residents, and preliminary performance assessment.*

Conclusions. *The proposed approach makes it possible to consider beach volleyball infrastructure not only as a material resource, but also as an organized environment whose effectiveness depends on coordinated actions of local authorities and sports federations. The practical value of the results lies in their possible use for preliminary managerial analysis of infrastructure work in a community.*

Keywords: *beach volleyball, sport services, sports environment, territorial community, municipal sport governance, mass sport, personnel support, sports-methodological provision, competitive activity, accessibility of activities.*

Постановка проблеми. Розвиток пляжного волейболу на місцевому рівні залежить не лише від наявності спортивних майданчиків, а й від здатності громади організувати їх цільове використання. Для цього потрібні управлінські рішення, відповідальні виконавці, календар занять і змагань, кадровий супровід, комунікація з жителями та участь спортивних федерацій у методичному забезпеченні цього процесу. Особливого значення це набуває в умовах децентралізації, воєнних викликів, демографічних змін і потреби у відновленні соціальної згуртованості, коли територіальні громади дедалі більше впливають

на доступ населення до фізичної культури, спорту та оздоровчо-рекреаційної діяльності.

Разом із тим пляжний волейбол не завжди інтегрується в сталу спортивну практику територіальної громади. На практиці цей напрям нерідко залежить від окремих ініціатив, короткострокових заходів або особистої активності тренерів, клубів і спортивних ентузіастів. За таких умов складно сформувати інфраструктурне середовище, у якому місцева влада, федерації, клуби, заклади освіти, тренери та громадські організації мають узгоджені функції, спільне бачення й зрозумілий розподіл відповідальності.

Суперечність полягає в тому, що органи місцевого самоврядування мають управлінські, організаційні й ресурсні можливості для розвитку місцевої спортивної інфраструктури, тоді як спортивні федерації володіють фаховою компетентністю щодо змісту виду спорту, підготовки спортсменів, тренерського й суддівського супроводу та організації змагальної діяльності. Без налагодженої співпраці ці можливості можуть використовуватися фрагментарно, а створені умови для занять пляжним волейболом залишатися недостатньо пов'язаними з тренувальною роботою, методичним супроводом і системою спортивних подій.

Отже, дослідницька проблема пов'язана з недостатньою розробленістю практичного механізму співпраці між органами місцевого самоврядування та спортивними федераціями у сфері інфраструктурного забезпечення пляжного волейболу. Її розв'язання потребує визначення таких організаційних засад, які поєднують управлінські можливості громади, професійну компетентність федерацій і потребу населення в регулярній, безпечній та фахово організованій спортивній практиці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі питання розвитку фізичної культури і спорту на місцевому рівні розглядається у зв'язку з якістю управління, доступністю фізкультурно-спортивних послуг, кадровим забезпеченням і сталістю спортивних програм. Т. Дорофєєва акцентує увагу на

необхідності використання стандартів управління якістю фізкультурно-спортивних послуг у громадах, що дає змогу розглядати спорт як складову місцевого розвитку, а не лише як сукупність окремих заходів [1]. І. Канцур та співавтори досліджують управління фізичною культурою і спортом у територіальних громадах України, підкреслюючи значення організаційної спроможності, координації суб'єктів і раціонального використання місцевих ресурсів [2]. Є. Імас та співавтори розкривають спортивну інфраструктуру як чинник залучення різних груп населення до оздоровчо-рекреаційної рухової активності, що є важливим для обґрунтування соціальної функції спортивних об'єктів у громаді [3].

Окрему групу становлять праці, присвячені спортивно-масовій роботі та адаптації спортивної інфраструктури до сучасних умов. О. Волошин та співавтори пропонують модель організації спортивно-масових заходів у сільських і малонаселених територіальних громадах, звертаючи увагу на потребу врахування ресурсних обмежень, кадрового потенціалу та організаційної підтримки [4]. І. Дунаєв і В. Кушнір аналізують адаптивність спортивної інфраструктури до безпекових, демографічних та управлінських викликів, що має значення для громад, які прагнуть забезпечити сталість спортивної діяльності в умовах соціальних змін [5].

Дослідження з пляжного волейболу переважно зосереджені на спортивно-методичних аспектах підготовки. Б. Кокарев та співавтори аналізують використання інноваційних фітнес-технологій для вдосконалення фізичної підготовки у жіночому пляжному волейболі, що підтверджує потребу у кваліфікованому тренувальному супроводі та належних умовах для занять [6]. О. Петренко і С. Антонов досліджують структуру атакуючих дій пляжних волейболісток з урахуванням віку та ігрового амплуа, що свідчить про необхідність диференційованого підходу до організації тренувального процесу [7]. В іншій праці О. Петренко і С. Антонов обґрунтовують ефективність

індивідуалізованої програми вдосконалення техніки передач у пляжному волейболі, акцентуючи увагу на значенні системної методичної роботи [8].

Окремі публікації розширюють розуміння умов, які впливають на якість спортивної діяльності та можуть бути враховані під час організації використання спортивної інфраструктури. О. Магілда (O. Mahilda) розглядає авторську методичку функціональних вправ як інструмент формування здорової рухової культури, що важливо для розуміння оздоровчого потенціалу регулярних занять [9]. М. Власов (M. Vlasov) аналізує вплив глибокотканинного масажу на відновлення після фізичних навантажень, що може бути враховано при плануванні безпечного тренувального процесу [10]. П. Волков (P. Volkov) досліджує стратегічне моделювання організаційних процесів з урахуванням принципів проведення масштабних спортивних подій, що є дотичним до питань календарного планування, координації та розподілу функцій між учасниками спортивно-інфраструктурної роботи [11]. Ю. Слободянюк (Y. Slobodyanyuk) висвітлює ефективність високоінтенсивного інтервального тренування для розвитку витривалості, що підкреслює значення методично обґрунтованої підготовки у спортивній діяльності [12]. Д. Терещенко (D. Tereshchenko) аналізує психологічні аспекти готовності спортсменів різного рівня, що дає змогу ширше розглядати інфраструктуру як середовище, яке має забезпечувати не лише фізичну підготовку, а й умови для психологічної стабільності учасників [13, р. 4–25].

Зарубіжні дослідження поглиблюють розуміння ролі місцевого спортивного управління у розвитку спорту. А. Д. Сесінандо (A. D. Sesinando) та співавтори досліджують громадську оцінку муніципального спортивного розвитку та пріоритетів місцевої спортивної політики, що дає змогу розглядати місцеву владу як суб'єкта, відповідального не лише за ресурсне забезпечення, а й за узгодження суспільних потреб зі спортивними програмами [14]. Р. Л. Раух (R. L. Rauch) і Т. Кропивницька (T. Kropyvnytska) аналізують спортивну систему

та політику України, наголошуючи на значенні інституційної спроможності, узгодженості управлінських рішень і здатності спортивних організацій діяти в умовах сучасних викликів [15].

Отже, наявні наукові праці створюють теоретичне підґрунтя для аналізу спортивної інфраструктури, місцевого спортивного управління, організації масової роботи та спортивно-методичного забезпечення пляжного волейболу. Водночас недостатньо дослідженим залишається питання узгодження функцій органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій саме у розбудові інфраструктури пляжного волейболу. Потребують уточнення механізми розподілу відповідальності, поєднання місцевих потреб зі спортивними стандартами, кадрового супроводу, організації доступу та оцінювання результативності такої співпраці. Це актуалізує потребу у визначенні організаційних умов, за яких створена або наявна інфраструктура переходить від формального існування до сталого функціонування в територіальній громаді.

Виділення невіршених раніше частин загальної проблеми.

Невіршеним залишається питання, яким має бути практичний механізм взаємодії органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій у розбудові інфраструктури пляжного волейболу. Потребують уточнення розподіл функцій між цими суб'єктами, порядок узгодження управлінських рішень зі спортивними стандартами, а також критерії оцінювання результативності такої співпраці.

Окремої уваги потребують умови, за яких інфраструктура пляжного волейболу в громаді не лише створюється, а й набуває сталого функціонального змісту через регулярну роботу з різними групами населення, кадрове забезпечення, організацію тренувальної та змагальної діяльності, зв'язок із системою змагань і стабільну організаційну підтримку.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є визначення організаційних засад взаємодії органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій у процесі розвитку інфраструктури пляжного волейболу.

Для досягнення мети визначено такі завдання:

1. Проаналізувати наукові підходи до розбудови спортивної інфраструктури в територіальних громадах у контексті розвитку пляжного волейболу.
2. Визначити функції основних суб'єктів, залучених до розбудови інфраструктури пляжного волейболу на місцевому рівні.
3. Обґрунтувати організаційні умови та орієнтовні критерії оцінювання результативності співпраці між органами місцевого самоврядування і спортивними федераціями у розбудові інфраструктури пляжного волейболу.

Методи дослідження. Дослідження має теоретико-аналітичний характер. Його джерельну основу становлять наукові публікації з проблем місцевого спортивного управління, розвитку спортивної інфраструктури, організації масового спорту та спортивно-методичного забезпечення пляжного волейболу. У роботі використано аналіз наукових джерел, узагальнення, систематизацію та структурно-логічне групування матеріалу.

Аналіз наукових джерел дав змогу визначити основні підходи до розуміння спортивної інфраструктури в територіальних громадах та ролі суб'єктів, залучених до її розвитку. Узагальнення й систематизацію застосовано для виокремлення організаційних умов взаємодії органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій. Структурно-логічне групування матеріалу використано для впорядкування функцій суб'єктів, послідовності їхньої взаємодії та критеріїв попереднього оцінювання результативності співпраці.

Критерії оцінювання сформовано на основі визначених організаційних умов, функцій суб'єктів інфраструктурної роботи та логіки практичного

використання інфраструктури пляжного волейболу. Запропонована шкала має орієнтовний характер і розглядається як інструмент попереднього управлінського аналізу, що потребує подальшої апробації в територіальних громадах.

Виклад основного матеріалу дослідження. У межах цього дослідження інфраструктура пляжного волейболу розглядається як система матеріально-просторових, організаційних, кадрових і спортивно-методичних умов, що забезпечують можливість регулярних занять, тренувальної роботи, проведення змагань і залучення різних груп населення. Її матеріальну основу становлять майданчики, комплекси для пляжних видів спорту, обладнання, інвентар, допоміжні зони та умови безпечного використання. Водночас сама наявність майданчика або спортивного комплексу не гарантує сталого функціонування цього напрямку, якщо не визначено порядок управління, відповідальних суб'єктів, графік використання, кадровий супровід, методичну участь федерацій і зв'язок із системою змагань [2, с. 76; 6, с. 17; 7, с. 112].

Розбудова такої інфраструктури має багатосуб'єктний характер. Її результативність залежить від узгодження управлінських можливостей громади, фахової компетентності спортивних федерацій, практичної роботи клубів і тренерів, освітнього потенціалу закладів освіти та комунікаційної участі громадських організацій [1, с. 45; 2, с. 76; 4, с. 61]. Функціональний розподіл цих суб'єктів подано на рис. 1.

Рис. 1. Суб'єкти взаємодії у розбудові інфраструктури пляжного волейболу

Джерело: розроблено автором на основі узагальнення наукових джерел [1, с. 45; 2, с. 76; 3, с. 30; 4, с. 61; 5, с. 33].

Функціональний розподіл ролей між суб'єктами дає змогу показати, що розбудова інфраструктури пляжного волейболу залежить не від окремої установи чи організації, а від узгодженої участі кількох сторін. Органи місцевого самоврядування створюють управлінське й ресурсне підґрунтя, спортивні федерації забезпечують відповідність діяльності вимогам виду спорту, а клуби, тренери, заклади освіти та громадські організації наповнюють інфраструктуру регулярною практикою та соціальною участю. За відсутності такого розподілу відповідальності інфраструктура може залишатися формально створеною, але недостатньо включеною в реальне спортивне життя громади.

На основі аналізу наукових джерел і логіки місцевого спортивного управління доцільно виокремити організаційні умови, які забезпечують перехід від створення матеріальної бази до її сталого використання. Йдеться про такі умови, які пов'язують управлінські рішення з кадровим забезпеченням,

спортивно-методичним супроводом, доступністю занять, участю у змагальній практиці та оцінюванням результатів. Узагальнення цих умов подано на рис. 2.

Рис. 2. Організаційні умови взаємодії органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій

Джерело: розроблено автором на основі узагальнення наукових джерел [2, с. 76; 3, с. 30; 5, с. 33; 6, с. 17; 7, с. 112; 8, с. 61].

Практична реалізація визначених організаційних умов потребує їх закріплення в управлінських, організаційних і спортивно-методичних рішеннях. Зокрема, взаємодія органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій може здійснюватися через укладання угод або меморандумів про співпрацю, створення робочої групи з питань розвитку пляжного волейболу, визначення відповідальних осіб, формування календаря тренувальних і змагальних заходів, а також установа правил доступу до майданчиків і порядку їх використання.

Важливим елементом такої роботи є погодження технічних і спортивно-методичних вимог до інфраструктури. Це стосується як облаштування майданчиків, обладнання й безпекових умов, так і кадрового супроводу, залучення тренерів, інструкторів, суддів та координаторів. Окремого значення набуває інформаційна робота з жителями громади, оскільки доступність інфраструктури залежить не лише від її наявності, а й від зрозумілих умов участі, відкритого графіка занять і регулярного інформування потенційних учасників.

За такого підходу організаційні умови не залишаються декларативними, а переходять у практичний механізм управління інфраструктурою. Їх реалізація дає змогу пов'язати матеріальну базу, кадрові ресурси, методичну участь федерацій, потреби громади та систему змагань у єдиний процес. Подальша логіка цієї взаємодії передбачає послідовне проходження етапів від визначення потреб громади до оцінювання результатів і коригування управлінських рішень.

Узагальнену послідовність такої взаємодії подано на рис. 3.

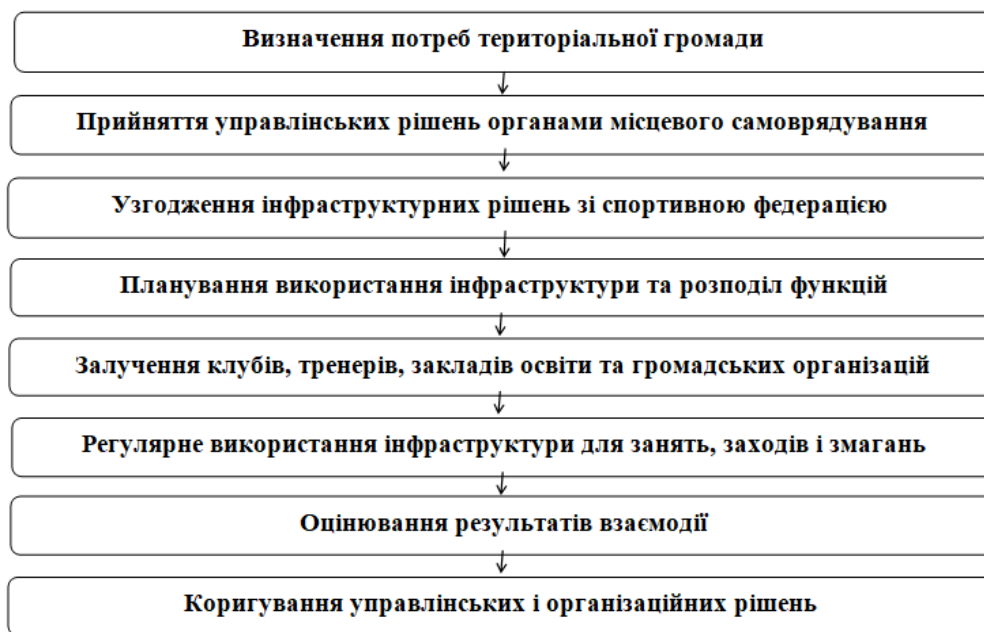

Рис. 3. Послідовність практичної взаємодії суб'єктів у розбудові інфраструктури пляжного волейболу

Джерело: розроблено автором на основі узагальнення наукових джерел [1, с. 45; 2, с. 76; 4, с.61; 5, с. 33; 15, р. 18].

На основі узагальнення наукових джерел, визначених організаційних умов та функціонального розподілу ролей між суб'єктами запропоновано авторські критерії оцінювання результативності взаємодії. Їх призначення полягає у тому, щоб оцінити не лише факт створення або наявності інфраструктури пляжного волейболу, а й рівень її реального функціонування в територіальній громаді.

До таких критеріїв віднесено організаційну сталість, кадровий супровід, соціальне залучення, спортивну якість, комунікацію та використання інфраструктури. Вони відображають основні компоненти, від яких залежить сталість інфраструктурної роботи: управлінське забезпечення, участь фахівців, відкритість для різних груп населення, спортивно-методичний супровід, інформаційна доступність і регулярність занять та спортивних подій.

Узагальнення критеріїв оцінювання подано на рис. 4.

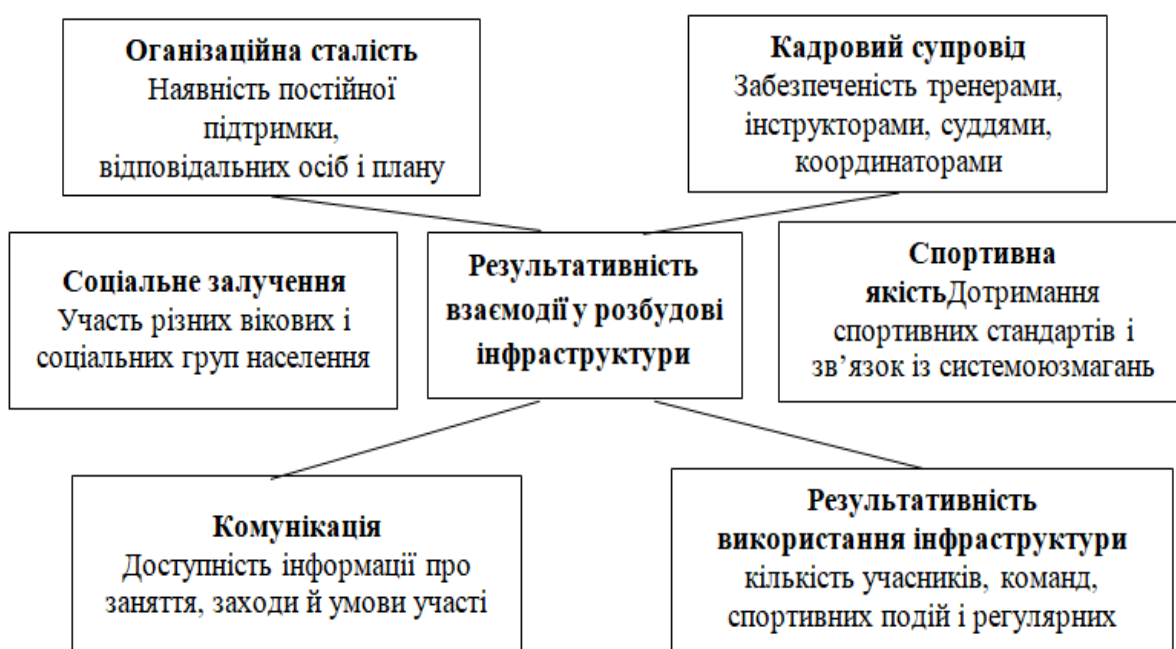

Рис. 4. Критерії оцінювання результативності взаємодії органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій

Джерело: розроблено автором на основі узагальнення наукових джерел [1, с. 45; 2, с. 76; 3, с. 30; 5, с. 33; 15, р. 18].

Для практичного застосування запропонованих критеріїв доцільно подати їх у вигляді орієнтовної шкали оцінювання. Вона не є валідованою діагностичною методикою, а використовується як інструмент попереднього управлінського аналізу. Її призначення полягає у тому, щоб не лише описати загальний стан співпраці, а й визначити, які компоненти інфраструктурної роботи потребують посилення.

Рівні оцінювання визначено за ступенем сформованості кожного компонента: 1 бал - низький рівень, 2 бали - середній рівень, 3 бали - високий рівень. Низький рівень свідчить про відсутність або епізодичність відповідного компонента, середній - про його часткову реалізацію, високий - про сталість і системність його прояву. Оскільки запропонована шкала має авторський і рекомендаційний характер, її кількісні межі можуть уточнюватися під час подальшої апробації в територіальних громадах. Орієнтовну шкалу оцінювання результативності взаємодії подано в табл. 1.

Таблиця 1

Орієнтовна шкала оцінювання результативності взаємодії

Критерій	Низький рівень 1 бал	Середній рівень 2 бали	Високий рівень 3 бали
Організаційна сталість	План роботи відсутній або виконано до 40 % запланованих дій	План наявний, виконано 41–70 % запланованих дій	План наявний, визначені відповідальні особи, виконано понад 70 % запланованих дій
Кадровий супровід	Постійний тренерський, інструкторський або суддівський супровід відсутній	Залучено 1–2 фахівців, але їх участь нерегулярна	Залучено не менше 3 фахівців або сформовано стабільну команду супроводу
Соціальне залучення	Заняттями охоплено одну вікову або соціальну групу	Охоплено 2–3 групи населення	Охоплено 4 і більше груп населення
Спортивна якість	Участь федерації у тренувальній або змагальній роботі відсутня	Федерація залучається до окремих заходів	Федерація системно бере участь у методичному супроводі, суддівстві або змаганнях

Комунікація	Інформація про заняття й заходи подається епізодично або відсутня	Інформація подається періодично, але без сталої системи	Наявний відкритий графік, регулярні повідомлення та доступні канали зв'язку
Використання інфраструктури	Заняття або заходи проводяться рідше одного разу на місяць	Заняття або заходи проводяться 1–3 рази на місяць	Заняття проводяться щотижня, є команди або регулярні спортивні події

Джерело: розроблено автором на основі [1, с. 45; 2, с. 76; 3, с. 30; 5, с. 33].

Інтегральний показник може визначатися шляхом підсумовування балів за шістьма критеріями. Мінімальне значення становить 6 балів, максимальне - 18 балів. Поділ на рівні має орієнтовний характер і ґрунтується на рівномірному групуванні можливого діапазону балів: 6-9 балів - низький рівень, 10-14 балів - середній рівень, 15-18 балів - високий рівень.

Запропонована шкала має рекомендаційний характер і призначена для попереднього управлінського аналізу взаємодії між органами місцевого самоврядування та спортивними федераціями. Вона не розглядається як стандартизований або валідований інструмент оцінювання, оскільки її практичне застосування потребує подальшої апробації в територіальних громадах різного типу та уточнення кількісних меж на основі емпіричних даних.

Використання такої шкали дає змогу орієнтовно визначити, який компонент інфраструктурної роботи потребує першочергової уваги. Низький показник кадрового супроводу вказує на потребу в залученні або підготовці фахівців; недостатня спортивна якість свідчить про потребу в активнішій участі федерації; нерегулярне використання інфраструктури актуалізує перегляд порядку доступу до майданчиків, календаря занять і системи інформування жителів громади.

Отже, запропоновані критерії та орієнтовна шкала їх оцінювання мають прикладне значення для попереднього аналізу інфраструктурної роботи в територіальній громаді. Вони дають змогу не лише визначити загальний стан взаємодії між органами місцевого самоврядування та спортивними федераціями,

а й виявити компоненти, які потребують посилення: кадровий супровід, спортивно-методичну участь федерації, організацію доступу, комунікацію або регулярність використання інфраструктури. Водночас запропонований підхід має рекомендаційний характер і потребує подальшої апробації для уточнення кількісних меж оцінювання.

Висновки. У статті уточнено зміст інфраструктури пляжного волейболу на рівні територіальної громади. Вона розглядається не лише як сукупність майданчиків та обладнання, а як поєднання матеріальних, організаційних, кадрових, комунікаційних і спортивно-методичних компонентів. Такий підхід дає змогу оцінювати не тільки факт наявності умов для занять, а й здатність громади забезпечити їх практичне наповнення.

Визначено основні організаційні умови взаємодії органів місцевого самоврядування та спортивних федерацій: програмне закріплення напряму, розподіл відповідальності між суб'єктами, кадровий супровід, методична участь федерацій, відкриті правила доступу до інфраструктури, календар тренувальних і змагальних заходів, комунікація з жителями громади та попереднє оцінювання результативності співпраці. Практичний ефект цих умов полягає в тому, що вони дозволяють упорядкувати дії учасників, уникнути дублювання функцій і визначити слабкі компоненти інфраструктурної роботи.

Відмінність запропонованого підходу від попередніх досліджень полягає в поєднанні трьох аспектів: місцевого спортивного управління, інфраструктурного забезпечення та спортивно-методичної участі федерацій. Якщо більшість праць зосереджується окремо на управлінні спортом, спортивній інфраструктурі або методиці підготовки, то в цій статті ці компоненти розглянуто як взаємопов'язані елементи одного організаційного процесу.

Практичне значення результатів полягає в можливості використання запропонованих умов і орієнтовної шкали оцінювання для попереднього аналізу стану інфраструктурної роботи в громаді. Подальші дослідження доцільно

спрямувати на апробацію цього підходу в конкретних територіальних громадах, перевірку запропонованих критеріїв та уточнення кількісних меж оцінювання на основі емпіричних даних.

Список використаних джерел.

1. Дорофєєва Т. І. Розвиток фізичної культури і спорту в умовах громад з використанням стандарту управління якістю фізкультурно-спортивних послуг. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 15. Науково-педагогічні проблеми фізичної культури. Фізична культура і спорт.* 2022. Вип. 3, № 148. С. 40–45. DOI: [https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series15.2022.3\(148\).10](https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series15.2022.3(148).10).

2. Канцур І. Г., Сергієнко Ю. П., Кондратюк А. В., Салій М. О. Управління фізичною культурою і спортом в територіальних громадах України. *Науковий часопис Українського державного університету імені Михайла Драгоманова. Серія 15. Науково-педагогічні проблеми фізичної культури. Фізична культура і спорт.* 2024. Вип. 1, № 173. С. 73–76. DOI: [https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2024.1\(173\).16](https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2024.1(173).16).

3. Імас Є., Ратніков Д., Андрєєва О. Розвиток спортивної інфраструктури як чинник залучення різних груп населення до оздоровчо-рекреаційної рухової активності. *Теорія і методика фізичного виховання і спорту.* 2022. № 4. С. 27–30. DOI: <https://doi.org/10.32652/tmfvs.2022.4.27-30>.

4. Волошин О. О., Дем'янюк М. С., Вейко Б. В. Модель організації спортивно-масових заходів в умовах сільських та малонаселених ОТГ України. *Науковий часопис Українського державного університету імені Михайла Драгоманова. Серія 15. Науково-педагогічні проблеми фізичної культури. Фізична культура і спорт.* 2025. Вип. 9, № 196. С. 56–61. DOI: [https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2025.09\(196\).11](https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2025.09(196).11).

5. Дунаєв І. В., Кушнір В. М. Адаптивність спортивної інфраструктури до сучасних викликів: інтеграція безпекових, демографічних та управлінських парадигм для впровадження на регіональному рівні. *Вісник Полтавського державного аграрного університету. Серія «Публічне управління та адміністрування»*. 2024. № 2. С. 17–33. DOI: <https://doi.org/10.32782/pdau.pma.2024.2.3>.

6. Кокарев Б., Кокарева С., Щербій С., Гурєєва А., Черненко О. Використання інноваційних фітнес-технологій для удосконалення фізичної підготовки у жіночому пляжному волейболі. *Спортивні ігри*. 2023. Вип. 1, № 27. С. 4–17. DOI: <https://doi.org/10.15391/si.2023-1.01>.

7. Петренко О. В., Антонов С. В. Аналіз структури атакуючих дій пляжних волейболісток з урахуванням віку та ігрового амплуа. *Олімпійський та паралімпійський спорт*. 2025. № 2. С. 104–112. DOI: <https://doi.org/10.32782/olimpspu/2025.2.18>.

8. Петренко О., Антонов С. Ефективність індивідуалізованої програми вдосконалення техніки передач у пляжному волейболі. *Науковий дискурс у фізичному вихованні і спорті*. 2025. № 2. С. 54–61. DOI: <https://doi.org/10.69468/2786-7544-2025-2-6>.

9. Mahilda O. The author's methodology of functional exercises as a tool for developing a healthy motor culture. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2025. № 25. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18020875>.

10. Vlasov M. The Effect of Deep Tissue Massage on Lactate Clearance Kinetic and Muscle Strength Recovery. *Академічні візії*. 2026. № 51. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18456377>.

11. Volkov P. Strategic modeling of enterprise business processes based on principles of organizing large-scale sporting events. *Актуальні питання економічних наук*. 2026. Вип. 20. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18638267>.

12. Slobodyanyuk Y. Effectiveness of high-intensity interval training in increasing endurance in singles tennis. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2025. № 22. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17189026>.

13. Tereshchenko D. Cross-National Comparative Effects Study of Stress Reactivity and Attention Recovery in Springboard and Platform Divers of Various Skill Levels. *Futurity of Social Sciences*. 2026. Vol. 4, № 2. P. 4–25. DOI: <https://doi.org/10.57125/FS.2026.06.20.01>.

14. Sestinando A. D., Seguí-Urbaneja J., Teixeira M. C. Local governance of sport: a national survey on how public opinion evaluates municipal sports development and priorities. *Frontiers in Sports and Active Living*. 2026. Vol. 8. Article 1751428. DOI: <https://doi.org/10.3389/fspor.2026.1751428>.

15. Rauch R. L., Kropyvnytska T. Sport system and policy in Ukraine. *International Journal of Sport Policy and Politics*. 2025. Published online. P. 1–18. DOI: <https://doi.org/10.1080/19406940.2025.2599140>.